

Uredništvo
in upravnishstvo:

Kolodvorske
ulice šte. 15.
Z urednikom se
more govoriti
vsak dan od 11.
do 12. ure.

Rokopisi se ne
vračajo.

Inserati:
Sestopna peti-
vrsta 4 kr., pri
večkratnem po-
navljanju daje se
popust.

Ljubljanski List

večerna priloga deželnemu uradnemu časniku.

Izhaja vsak dan razen nedelj in praznikov ob 5. uri zvečer.

Velja

za Ljubljano
v upravnishtvu:
za celo leto 6 gl.,
za pol leta 3 gl.,
za četrt leta 1 gl.
50 kr., na mesec
50 kr., pošiljatev
na dom velja me-
sečno 9 kr. več.

Po pošti velja
za celo leto 10 gl.,
za pol leta 5 gl.,
za četrt leta 2 gl.
50 kr. in za jeden
mesec 86 kr.

Štev. 43.

V Ljubljani v ponedeljek, 23. februvarija 1885.

Tečaj II.

Verifikacijsko sodišče.

Z velevažnim postavnim načrtom stopil je grof Coronini te dni pred državni zbor. Sedaj, ko se dan na dan razmotrivajo gospodarstvena vprašanja, ko se premislja in preudarja, kako pripraviti državo v ugodneje denarstvene razmere, prišel nam je predlog gori imenovanega poslanca, tikajoč se pred vsem našega parlamentnega življenja, nekoliko nepričakovano. Malo ur je še štetih sedanjemu državnemu zboru, mnogo starejih, uže davno na dnevnem redu stoječih vprašanj bi moral še rešiti, a tako rekoč v zadnjem trenutku stavi se mu v rešitev še predlog, ki je v marsikaterem oziru zelo zanimiv. Državnemu zboru, oziroma njegovi večini, odvzela naj bi se odslej pravica, verifikovati volitve. Potrditi volitev, ali ovreči jo, ta tako važna pravica naj se odda znanprej posebnemu sodišču. To sodišče, tako zahteva Coroninijev predlog, sestavilo naj bi se vsakokrat v začetku volilne dobe državnega zbora za ves čas njegovega poslovanja. Ima naj po tri člane iz najvišjega sodnega dvora, iz državnega in upravnega sodišča, kateri člani naj se določujejo z žrebom v plenarnih sejah dotičnih sodišč. Obravnave tega tako sestavljenega, iz devet udov obstoječega verifikacijskega sodišča naj bi se vršile javno, zoper njega razsodbe naj bi ne bilo priziva. To je vsebina tega postavnega načrta.

Ako je res — in o tem se dvojiti ne dá — da vsako postavo potreba rodi, da vsi postavni načrti izvirajo iz dejanskih razmer, potem nas mora postaviti, ki naj bi po Coroninijevem predlogu v življenje stopila, vsakako nekoliko osupniti. Državnemu zboru odreka se naenkrat pravica in sposobnost, izreka sodbo o jako važnem vprašanju. Zgodi se, da se tu in tam odpravljajo porotna sodišča, tam namreč, kjer se je bati, da ima strankarstvo večjo

moč, nego neskaljeno pravicoljubje. So se tudi pri našem državnem zboru pokazali jednaki simptomi, je-li tudi tukaj bati se, da prevladuje po strasti provzročena zaslepljenost, da se resnici ušesa maše, da se pravica z nogami tepta? — Srditi govorniški boji, ki so se vsakokrat, kadar so se vršile o verifikaciji debate, z največjo brezobzirnostjo bili, večna očitavanja od strani manjšine večini nasproti, da je krivična, strankarska, to napotilo je brez dvoma grofa Coroninija, da je stavil predlog, ki naj bi vsemu temu enkrat za vselej konec storil, ter omogočil, da bi državni zbor čas, ki ga je tratil do zdaj z nevspešnimi, le strast še bolj podžigajočimi govori, odslej porabil bolje, plodonosneje.

Ne dá se tajiti, da je ravno za naše parlamentno življenje taka sprememba, kakor se namerava, posebne važnosti. Pri nas, kjer si stoji v vsakem še tako majhnem zastopu toliko strank nasproti, kjer se bojuje toliko narodnostij jedna zoper drugo, bati se je res, da sem in tja ne prodere strankarski duh, da ne premaga osebnost nagnenja ali mrzenja tudi tam, kjer bi moral odločevati le hladni razum. Človek je in ostane slab. Valovi strankarskih prepričanj, ki plujejo od vseh strani obenj, vplivajo nanj, da sam ne vé, kakó in kedaj. A ravno v parlamentu je nevarnost največja, da človek izgubi potrebno hladnokrvnost in da pri njem nadvlada strast. Tu, kjer si stranke z oči v oči gledajo ter si, kot nikjer drugje, nasprotujejo ter predbacivajo to in ono, tu lahko omaga še tako treznomislec in hladen človek. Da tedaj v enakih okoliščinah odločuje večina nad usodo manjšine, da je v njeni moči, znebiti se tega ali onega pristaša nasprotne stranke, ta pravica večine državnega zbora je vsakako pomisleka vredna.

Ne gledé na to, da take naredbe, kakor se sedaj pri nas namerava, obstojé uže tudi

drugje, kjer strankarstvo ni tako zelo razvito, moramo izreči, da se s predlogom poslanca Coroninija ujemamo in da želimo, da dotična postava kmalu stopi v moč. Sicer izgubi parlament s tem v jednom oziru mnogo na svoji veljavi. Dosedaj pripisovala se mu je tako rekoč nezmotnost; kar je sklenil državni zbor, bilo je res, zoper njega sklep ni bilo pritožbe. Sedaj izreka se naravnost, da se tudi v državnem zboru časih resnica presliči, da strast časih duhove tako prevlada, da niso sposobni soditi o tem, kaj je prav in kaj ni prav. A če je na Angleškem isto prepričanje uže zdavnej prodrlo ter se tam ista pravica oddala najvišjemu sodišču, če obstoji podobna naredba za Švedsko, kjer je o preprih strank gotovo manj čuti, nego pri nas, potem nas izguba, ki naš državni zbor na jedni strani zadene, ne sme preveč boleti. Kar na jedni strani izgubi, pridobi na drugi strani v obili meri. Saj naši državni poslanci konečno vender le ne hodijo zaradi tega na Dunaj, da se tam prepirajo, glavna naloga državnega zbora mora biti ta, da resno deluje, da vsvarja postavne, ki so državi in državljanom v prosep in na korist. Koliko časa bode z novo postavo, ako stopi v moč, državnemu zboru prihranjenega! Koliko mirneje bode lahko deloval! Saj so nam vender še vsem v spominu one dolgotrajne debate, ki so se po vsaki volitvi o verifikaciji v državnem zboru vršile. Kedo se še ne spomina strastnih, srditih in sovraštva kipečih govorov pri takih priložnostih?

Se nam doné po ušesih vsa očitavanja, s kojimi je obsipala manjšina večino predbacivaje ji, da bje pravici v obraz, da postopa samooblastno, strankarsko. Vse to naj sedaj mine. Bodi si ta ali ona stranka v manjšini, z enakimi tožbami ne bo mogla več nastopiti. Večina je rešena težke naloge, rešena je vsega očitavanja, ki se ga sedaj tudi tedaj ni mogla

Listek.

V Carigradu.

(Zlatorodov.)

(Dalje.)

3. Glavni stan.

Od tod, obrnivši zidovju hrbet, udarivši po Jedrenski cesti, prišedši v dolino reke Lykos, vspevši se na visočini, pridem na prav široko, valovito in suho ravnino Dahud-pašino, kjer je bil glavni stan Muhameda II., ko je obsedal Carigrad. Stal sem tukaj nekoliko trenutkov nepremakljiv, gledal okolo z roko nad očmi, iskaje sledi cesarskega šatora; hotel sem si predočiti veliki in čudni prizor, ki je bil tukaj videti ob koncu spomladi leta 1453. Semkaj, kakor v lastno srce, stekalo se je življenje vse velikanske vojske, ki je s svojim groznim objemom stiskala mroče mesto. Od tod so letale strelovite zapovedi, na katere so se premikale roke sto in sto tisoč delavcev. Te zapovedi so iz zaliva Beşik-taša pa do zaliva Kusim-paše vlekli dve sto vojnih ladij po suhem; one so spravljale v trebuh zemlje čete podkopnikov Armencev; one so na sto straneh razvijale zastave in znamenja, s katerimi se je naznanjal čas za napad; one so dosegale

ob istem času, v katerih je moči prebrati jagode tespija, napelo tri sto tisoč lokov in potegnili tri sto tisoč mečev. Tukaj so se shajali Konštantinovi blede poslanci s galatskimi Dženovčani, ki so bili prišli prodajati olje za Orbanove topove, in pa s prednjimi moslemskimi stražami, ki so hojevale po obrežji Marmarskega morja, pa gledale, je li se je na obzorju pokazalo evropsko brodovje, noseče zadnjo pomoč krščanstva zadnjemu branišču Konštantinov. Tukaj so se rili krščanski odpadniki, azijski pustolovi, stari šeiki, suhi deriši, raztrgani in zdelani od dolzega pota med dolgimi vrstami štirinajst tisoč janičarjev, med brezskrajnimi redovi starih nepremakljivih kamel, med polomljenimi metali in butali, med kosovi počenih topov, piramidami železnih krogel ter se mešali s zaprašenimi vojaki, katere je zmerom obdajal oblak dima, in kateri so nosili nagrnjene mrličje, stokajoče ranjence. Sredi janičarskega tabora so se vzdigali pisani šatori dvorski, najviše pa rudeči šator Muhameda II. Vsako jutro, ko se je dan znal stal je on tukaj, pokončen, pred udom svojega šatora, bled od bdenja, pokrit z velikim turbanom rumeno operjenim, v dolgem kaftanu krvave barve, ter upiral svoje orlovsko oko v velikansko mesto, razprostrajoče se pred njim, in si z eno roko gladil gsto črno brado, z drugo pa držal za ročaj svoje krive sablje.

Zraven njega je stal Orban, iznajdnik prečudnega topa, ki bo v nekoliko dneh počil in njegove ude raznesel po ravnini jahališča; admiral Balta-Ogli, žalosten, ker le sluti izgubo vojske, zavoljo katere mu bo zlata palica velikega gospodarja pala na glavo; drzni poveljnik Epepolina, velike premakljive trdnjave, obdane s turni, naježene z železom, ki bo pozneje pred vratmi sv. Romana razpala v pepel; kolo pravnikov in pesnikov, od solnce ogorelih v sto bitvah; spremstvo paš, posutih z ranami in brazgami in kaftana od pušic raztrganega; četa orijaških janičarjev z golo sabljo v roki in čavšev oboroženih z jeklenimi šibami, pripravljenih obglavljati in mesariti upornike in strašljivce, ves cvet nepreštevni azijskih vojakov, mladih, vročih, močnih, ki so imeli kakor železna in ognjena reka navaliti na črvice ostatke bizantskega cesarstva. Vsi gledajo nepremakljivo kakor kipi, obliti z rudečo barvo prvih žarkov solčnih ter strmé v tisočere posrebrene kuple od preroka jim obečanega mesta, pod katerimi so se ta trenutek godile molitve stiskanega in prestrašenega ljudstva. Videl sem oblike, držanje, meče, gube plajščev in kaftanov, pa velike sence, ki so se stegale po zemlji, razruti od koles topov in turnov. A zdaj mi nenadoma padejo oči na velik, skoro na pol v zemljo udrt kamen. Čitajočemu grobni njegov

izogniti, ako je tudi še tako vestno postopala, a manjšini izvito je iz rok jako nevarno orožje, kojega se je premnogokrat tudi posluževala, ako za to ni imela povoda. Posebno sodišče, zbrano iz mož, odlikujočih se po dolgoletni skušnji, po izredni nadarjenosti in vednosti, koja jih je povzdignila v njihovem stanu do vrhunca česti in slave, to sodišče govorilo bo sedaj sodbo, in ta sodba mora imponovati! Tu se mora umakniti vsak sum strankarstva.

Možje, ki so se povzpeli tako visoko, ki so udje najvišjih sodišč, imajo razen drugih odličnih lastnosti gotovo tudi to, da so nepristranski, kolikor zamore človek sploh biti popolen v tem oziru. — A dana je v tej zadevi še druga garancija. Na dotična sodišča sama volijo trojico iz svoje srede za verificijsko sodišče, ampak kedo bode tega ud, to odloči edino žreb. Nemogoč je tedaj vsak tuj vpliv. Še večjih garancij, še večje popolnosti, mislimo da mogoče ni.

Končujé ne moremo si kaj, da bi ne opomnili, kako listi ustavoverne stranke ta Coroninijev predlog uporabljajo za svoje namene. „Neue freie Presse“ trdi, da je le krivično in brezozirno početje sedanje večine zamoglo privedi do tacega postavnega načrta. No, kolikor je nam znano, imela je manjšina za časa, ko je še ustavoverna stranka gospodovala v državnem zboru malo večje vzroke pritoževati se v tem oziru, nego jih ima liberalna manjšina sedaj. Sicer pa ni treba posegati tako daleč nazaj. Ustavoverna stranka pokazala je dovelj po zadnjih deželnozborskih volitvah na Moravskem, kako da zna v tej zadevi postopati. Ako se mi tedaj strinjamo z „Neue freie Presse“ v tem, da tudi mi želimo, da večkrat omenjeni predlog kmalu zadobi veljavo, so vsakako naši nagibi, ki nas pri tem vodijo, drugi, nego ustavoverne stranke. Sicer pa je ta pokazala s tem, da se za ta predlog tako goreče poganja le to, kako malo upanja da ima pri prihodnjih volitvah, priti v večino. Kajti njej bi take postave itak ne bilo potreba!

Iz državnega zbora.

Na Dunaji 21. februarija.

Denašnja seja ni imela posebno pomenljivega dnevnega reda. Nekaj vladnih predlog izročilo se je raznim odsekom v posvetovanje in poročanje. Zakon o ustanovitvi poslopja za česki državni višji gimnazij v Novem Mestu v Pragi se vzprejme; potrdi se naredba skupnega ministerstva z dné 19. decembra 1884,

napis, razkadi se mi ona lepa slika kakor sanje. Zdi se mi, da vidim po ravnini tekati veselo družbo vincenskih lovcev, zuavov, pešcev v rudečih hlačah. Slišim peti pesni provençalske in normandske. Opazim maršale Saint Arnauda, Canroberta, Foreya, Espinassa, Pelissiera. Prepoznam tisoč obrazov in tisoč barev, živčih mi v spominu in mojemu srcu dragih od otročjih let — — — pa preberem še enkrat veselo iznenadejan neznatni napis, veljajoči: „Eugèn Saccard, caporal dans le 22. léger, 16. juin 1854.“

4. Boj in zmaga.

Nato prehodim spet dolino reke Lykos ter pridem iznova na cesto, ki se zmeraj samotno vije med podrtinami in pokopališči. Grem memo vojaških vrat, Pempti imenovanih, ki so zdaj zazidana, prestopim reko Lypkos, ki tamkaj prihaja v mesto, in dospem naposled pred Topovska vrata, ki se tako imenujejo po velikem Orbanovem topu, nekdanje je stal pred njimi; to so ona vrata, na katera je zadnjikrat naskočila vojska Muhamedova. Ko dvignem oči proti vrhuncu zidin, opazim za slemenimi nekaj groznih črnih obrazov, z razkuštranimi lasmi, ki me gledajo z nekakim čudenjem. Potrej sem izvedel, da se je tamkaj vgnezdilo cigansko pleme, porazstavivši svoje kočure po razpoka srednjega zida in

da se odpravi porotno sodišče za sodni okraj Dunajsko Novo Mesto.

Poročilo odseka za hranilnice in posojilnice gledé spremene zakona z dné 27. decembra 1880 o obdačevanju pridobitniških, kmetijskih in posojilnih zadrug se po daljni debati vzprejme.

Poslanec Lienbacher poroča v imenu odseka za kazenske zakone po predlogu dr. Roserja in drugov, naj se izdá zakon proti ponarejanju živil. Poročevalec je predložil odseku postavni načrt, po katerem so se postavila nekatera določila o prometu z živili; a ker je vlada izrekla, da se morajo o tako važni zadevi prej zaslišati trgovinske zbornice, je odsek gledé na kratek čas zasedanja sklenil, da o tem zbornici samo poroča. Poročevalec priporoča, naj se poročilo vzame v znanje.

Posl. dr. Roser meni, da bi bil tak zakon zelo potreben, osebito za revno prebivalstvo, katero si ne more pomagati, če se mu podajejo ponarejena živila, kakor moka in kruh, mleko, surovo maslo, vino in pivo. Govornik meni, naj se ustanovijo uradi, kateri bodo preiskavali živila, imena ponarejalcev pa naj se objavijo, da se jih bode vedelo prebivalstvo varovati. Taka naredba bila bi hasnovita v zdravstvenem oziru.

Posl. Tausche izreka nevoljo, da se tak zakon ni že zdavna sklenil, kajti s tem bi se gotovo rešil precejšen kos socijalnega vprašanja; ponarejanje škoduje v prvi vrsti revnemu prebivalstvu, katero si mora kupovati ceno hrano, a žal! da je, ta ponarejena. Tudi on priporoča, naj bi se postavili zdravstveni uradi. Na dalje izreka, naj bi se na dolgotrajno izpraševanje trgovinskih zbornic ne jemalo ozir, marveč naj bi se takoj izdal zakon na podstavi predloženega načrta.

Poslanec dr. Stourzh pravi, naj se poročilo ne vzame na znanje, marveč naj se takoj naroči odseku, da se na podstavi odsekovega poročila dovrši razprava o tem zakonu ter se o tem še v tem zasedanju poroča.

Pri glasovanju se vzprejme poročevalečev predlog, naj se poročilo vzame v znanje.

Posl. vitez Proskowetz in drugovi interpelujejo vladu, zakaj se interpelacija o povišanju carine v Nemčiji še do zdaj ni odgovorila, in če mēni to zdaj storiti.

Posl. dr. Šrom in drugovi predlagajo spremeno določil v dodatku k moravskemu volilnemu redu za državnozborske volitve.

Prihodnja seja v sredo.

trdnjav. Tukaj so sledovi boja zares strašanski in ob enem veličanski. Zidovi so preruti, predrti, razdrobljeni; turni so napol porušeni in perušeni in razdejani, ravani zasute s hribovi rušin, streljšča raztrgana, zemljišče sprevrženo, obkop zamašen z ogromnimi odlomlinami, kakor bi se bilo skalá navalilo s hribov.

Človeku se zdi, kakor bi bila strahovita ta bitva bila še le včeraj. Podrtine pripovedujejo bolj nego človeški glas o grozanskem poboju, katerega priče so bile. Enako krvavo so se bojevali skoro na vseh vratih, kakor je zidovje dolgo. Bitva se je začela zjutraj zgodaj. Vojska otomanska je bila razdeljena na štiri stopnje, a pred njo je stalo sto tisoč prostovoljcev, velika prednja straža, odločena v pogin. Vse te neurejene in predrzne množi Tartarjev, Kavkazcev, Arabcev, Črncev, katere so vodili šeiki, podžigali drviši, z žilami naprej gonili čavši, sule so najprve k naskoku, oprtne z zemljo in šibovjem, vse v jedni dolgi vrsti, strašno vpijoči od Marmarskega morja pa do Zlatega rogu — prava piča topovom. Pridrivivši do obkopovega robu, ustavi jih toča železa in kamenja: padajo po sto in sto, trgajo jih skale, redčijo jih strele, ubijajo jih kroglice, ogenj zidodrnice pa izgarja starce, mladeniče, sužnje, tatove, lopove, pastirje, tolovaje. Druga krđela, gnana od drugih za njimi idočih čet, prihajajo na morišče. V kratkem je obkop in grič napolnjen z gomilami trupel, drhtajočih

Politični pregled.

Avstrijsko-ogerska država.

V petek zbrali so se pri ministerskem predsedniku načelniki raznih klubov državnega zbora, da se posvetujejo o tvarini, katero bode treba še obravnavati. Izid tega posvetovanja ni znan; kar se govori, je vse samo domnevanje. Posvetovanje o budgetu se bode baje skončalo dné 12. marcija, če se bode pa tudi zakon o zavarovanju proti nezgodam, predloga o severni železnici in zakon o uravnavi galiških vodá rešili, še ni določeno.

„Agramer Zeitung“ poroča, da bodo v kratkem imeli hrvatski odposlaniki pri ogerskem državnem zboru konferenco ter da bodo izdali izjavo, da so popolnoma zadovoljni s preustrojbo ogerske górenje zbornice ter da ne zahtevajo vmešavanja Hrvatske.

Uravnavanje gozdnega posestva v Bosni in Ercegovini navzlic obilnim oviram prav vrlo napreduje. V nekaterih okrajih so lastninske pravice uže popolnoma uravnane, v drugih pa se bodo prav kmalu uravnale. Deželna vlada se nadeje, da se jej bode posrečilo, v nekaterih letih popolnoma ugodno rešiti to težavno nalogo.

Tuje dežele.

Minolo sredo sešel se je carinski odsek francoske poslanske zbornice, da se posvetuje o Henri Germainovem in Lebaudyjevem predlogu, po katerem naj bi se povišanje carine na živino in žito s tem nekoliko olajšalo, da se kmetovalcem odpusti zemljiški davek, država pa si pridobi novih dohodkov z obdačenjem alkohola. Oba ministra, finančni in poljedelski, pobijala sta ta predlog, ker bi se dala propadajočemu kmetijstvu s tem le mala olajšava, in če bi se povišal davek na alkohol, bi ta davek veliko hujsi zadel severne okraje, kjer je poraba veliko večja nego v južnih. Gledé te slednje točke pa je omenjal Lebaudy, da bi povišanje carine na žito še bolj nejednako zadelo razne okraje, kajti polovica izmed njih ne prideluje dosta žita za svoje prebivalstvo, bi torej moralo vvažati žito, torej kruh v korist drugim dražje plačevati. Germainov in Lebaudyjev predlog se ni vzprejel.

V angleški dolenji zbornici poročala je vlada v petek o položaji Angleške drugim vlastem nasproti, o gibanju na raznih bojiščih. Lord Cross je poročal o položaji Angleške v Heratu, pred nekaterim časom raznesel se je glas, da so Rusi prodrli v Herat, ta vst pa je po polnem neutemeljena; Rusija se je

udov, krvavih turbanov, lokov, mečev. Čez te deró spet druge reke oboroženih, rjovečih, da se raznesó in okrvavijo pod ploho strelíc in kamenja, v črnem oblaku, ki skriva zidove, brambovce, mrličce, cesto, dokler sto in sto trobent s svojim divjim zvokom ne pretrobi bojnega bučanja. Velika prednja straža, na pol uničena in vsa krvava, se umika vsa v neredu po vsej bojni vrsti izpod zidov.

Zdaj izpusti Mohamed II. k napadu svojo glavno moč. Tri velike vojske, tri mogočne reke ljudi, pod sto pašami, v senci tisoč nad njimi pršečih zastav, se pomikajo in širijo ter pokrivajo višine, poplavljaajo doline, zaganjajo strašne, buko trobent, hrum bobnov, rožljanje sabelj ter kričé: la Illah illa lah, ki se razlega kakor grom od Zlatega roga do Sedem turnov. Zaleté se, pa upró v zidove, kakor razjarjeno morje v pečinasto obrežje. Zdaj se začne velika bitev, kaj, sto bitev se začne, pri vratih, pri prelomih, na oboku, na ravanah, pod bastijami z ene strani do druge dolgoletnega branišča carigradskega. Skozi deset tisoč streljšč bruhajo topovi smrt na dve sto tisoč življenj. Z vrhov bastij in trdnjav se valé pečine, hlodovi, vože, napolnjene z zemljo, goreči snopovi šibovine. Lestve, polne naskakujočih, se lomijo in prevračajo. Mostovi obrednih turnov se trgajo, metala in butala goré s plamenom. Tisoči stopajo za tisoči na bojišče, stopajo in padajo postreljani na podrtine, na

uže opetovano izrekla, da Herat ne stoji pod njenim vplivom, tudi je v Heratu mnogo afganistanskih čet, torej bi nikakor ne bilo umestno, brez nevarnosti prodreti v Herat. Fitzmaurice pa je dejal, da Rusija vender do zdaj na britsko prošnjo, naj bi do odločbe afganske mejne komisije v Puli-Khatunu svoje čete nazaj poklicala, še ni odgovorila. O Sudanu govoreč pojasnjeval je Fitzmaurice misijo princa Hasana. Ta ima baje samo nalog, da olajša zvezo z egiptovskimi oblastmi, da bi bil nastavljen kot „generalni guverner v Sudanu“, ni istina.

Iz pojasnil o italijanski ekspediciji se je razvidelo, da pogodba med Angleško in Italijo o osvojitvi Massauaha ne eksistuje in da tega ozemlja Italija ni zasela z dovoljenjem Sultanovim. Angleški tudi niso znane italijanske namere gledé Kasale in provincije Take.

Sploh je parlamentna situacija v Londonu precej napeta. Gladstonov govor ni prav zadovoljil ni liberalce ni konservativce. O Northcotejevem predlogu, naj se vladi zaradi postopanja na afriškem bojišči izreče nezaupnica, obravnavalo se bode ta teden; škodoval ta predlog ne bode ravno mnogo kabinetu, a najbrže bode odpadlo več liberalnih članov in tako bode položaj vlade nekoliko neprijetnejši. Kakor običajno o takih prilikah, razširjajo se tudi zdaj vesti o ministerski krizi.

Iz Sudana ne dohajajo nič kaj prijetne vesti za Angleško. Vsi lepi načrti, katere je napravil Wolseley, kako bode možno z malim trudom in v kratkem času osvojiti si Metammeh, so uničeni. Mestu da bi bil general Buller osvojil si Metammeh, in potem od tam dalje prodiral proti Berberu, moral se je umakniti, in sicer daleč nazaj pomakniti. Brzobjavke sicer poročajo, da se je general Buller umaknil samo do Abukleje, oziroma do Gakdula, a to je komaj verjetno; bolj je verjetno, da se s tem hoče le prikriti angleškim četam preteča nevarnost. Mahdi zbral si je mnogobrojne čete in s temi hoče napasti Angleže.

Angleška vlada je baje vprašala pri vojaških oblastvih, kaj naj bi se potem storilo, če se angleške čete popolnoma umaknejo iz Sudana, da se odvrne invazija Mahdija v Egipt. Na to so baje odgovorila vojaška oblastva, da bi trebalo pri Wady Halfi zbrati 10 000 do 20 000 mož, da se zabrani invazija Mahdijevih čet v Egipt. Angleške čete pa bi tu tako težko prenašale podnebje, kakor v Kartumu. Ta oblastva pa so dala vladi konečno razumeti, da bi bila po njihovem mnenju najboljša politika, če kolikor možno hitro maršira proti Kartumu ter se osvoji Kartum.

razmesarjene mrličke, na umirajoče, v kri, v vodo, na orožje tovarišev, sredi gostega dima, sem ter tja razsvetljenega z nenadnim plamom grškega ognja, sredi divjega žvižganja bomb, sredi razpršenja podkopov, sredi vzdihovanja ranjenih, sredi strašanskega groma osemnajst Muhamedovih baterij, ki grmé na mesto z višav.

Zdaj pa zdaj pojenjava borba, kakor bi si hotela oddahnuti. Ta trenotek pa se vidi skozi široki prelom pri vratih sv. Romana, skozi razrejeni dim, škrlatni plašč Konstantinov, lesket orožja Justinijana in Frana Toledskega, in kako se gibljejo grozne podobe tri sto dženovskih strelcev. Spet zabesni boj, dim skrije spet prelome, lestve se spet prislonojo na zidove, podrtine padejo na podrtine, trupla na trupla pri Odrinskih vratih, pri Zlatih vratih, pri Selymbrijskih vratih, pri Rusionskih vratih, pri Blahernskih vratih, pri Heptapyrgionu. Čete oborožene se prikazujejo, kakor bi nikale iz zemlje, napadajo, naskakujejo zidove, prehajajo čez obklop, predirajo čez prednike, padajo, ustajajo, vijo se pod rušinami, lazijo po mrličih, pod oblaki strelce, pod nevihto krogel, pod pljuskom ognja. Naposled napadniki, utrujeni, izdelani, sestotinjeni, popuščajo, se umikajo, razhajajo, na zidovih pa se vzdiga neboletni krik zmage in svečani zbori svetih pesni se dvigajo k višku.

(Dalje prihodnjič.)

Dopisi.

Z Dunaja, 21. februarija. [Izviren dop.] (Konferenca škofov.) V četrtek sešli so se cislitavski škofje prvokrat v posvetovanje. Zborovanje pričelo se je ob 10. uri dopoldne v veliki dvorani nadškofijske palače. Konferenci predseduje kardinal knez Schwarzenberg. Shoda udeležili so se skoro vsi avstrijski škofje; oni pa, kateri se sami osebno udeležiti niso mogli, poslali so svoje zastopnike.

Kakor uže znano, je shod sklenil, da bode držal vsa svoja posvetovanja in sklepe tajne, torej vam tudi dosta zanesljivega poročati ne morem. Gotovo je, da bode glavni predmet posvetovanju kongrua; o nji hočejo se zjediniti škofje ter izreči svoje stališče nasproti tej predlogi; nekateri z vso gotovostjo zatrjujejo, da se bodo škofje izrekli v zmislu vlade.

Predmet posvetovanju pa bode tudi, kakor zatrjujejo nekateri, ustanovitev katoliškega vseučilišča v Solnogradu. Kakor rečeno, vse to pa so le ugibanja.

Danes bili sta dve seji, prva je trajala od 10. do 1. ure, druga ki se je pričela ob polu 5. uri pa je tudi le kratek čas trajala. Naj omenim še tu poročila o tej konferenci iz nekega tukajšnjega lista: „V včerajšnji seji rešilo se je samo nekaj podvprašanj. Sestavili so se namreč odbori, kateri imajo temeljito pretresavati zadeve, katere pridejo v posvetovanje, in potem napraviti poročila ter staviti predloge. O sejah se ne spisujejo nikaki zapisniki, k seji se tudi ni povabilo knezonadškofijsko tajništvo. Še le v današnji seji pričelo se je meritorno posvetovanje o predležečih vprašanjih, izmed katerih se posebna pozornost obrača predlogi o kongruu. V prvih dnevih prihodnjega tedna bode konferenca najbrže uže zvršila svojo nalogo, ker se bodo sklepi te konference v jedni prvih sej gospodski zbornici predložili. V nedeljo popoldne bode v nadškofijski palači slovesen obed, katerega se bode udeležil tudi papežev nuncij Vannutelli. V ponedeljek pa bode obed v papeževi nuncijaturi.“

V prvi seji gospodske zbornice bode ljubljanski knezoškof g. dr. Misija položil kot član gospodske zbornice svojo obljubo.

Naj omenim še, da se po nemških časopisih med zborujočimi škofi navaja tudi uže zdavna umrši goriški nadškof dr. Golmajer. K tej napaki jih je pač zapeljal star imenik duhovnikov.

Dve indijski pravljici.

(Po K. Knortzu prev. -i-)

I.

Nastavljaivec zanj in lovec prodal je nekoč Indijanu nekaj smodnika ter mu dejal, da kali in vzraste kakor vsako drugo seme, če se vseje spomladi na dobro njivo. Indijan, kateri je uže delj časa premišljeval, od kod imajo ti bledoličnejši smodnik, ni hotel pustiti pouka in posejal je o priličnem letnem času svoj smodnik z najvestnejšo previdnostjo. Nobeden dan ni prešel, da bi Indijan ne bil šel pogledat po svoji setvi, in še le, ko je prešlo pol leta, ne da bi se bila pokazala katera kal, še menj pa kaka bilka, je opazil, da ga je lovec prekanil.

Naslednjo zimo pa ga je srečal in umel se mu je tako prilizniti, da mu je lovec prepustil del zaloge svojih živil pod obljubo, da mu je v teku jednega tedna plača. A prešli so tedni in meseci, ne da bi bil Indijan poplačal svoj dolg, in ko ga je nek dan lovec na to opomnil, stresel je rudečekežec z glavo ter dejal: „Koj ko mi vzraste smodnikovo seme, poplačam svoj dolg!“

II.

Indijan Sam Hide bil je velik lažnik in ob enem tudi strasten pivec jabolčnik; obhodil je vso deželo, šel je od hiše do hiše ter

Razne vesti.

— (Jules Valles,) znani francoski novelist, publicist in revolucionar, umrl je 14. t. m. v Parizu. Rojen je bil kot sin vseučilišnega profesorja leta 1833. Svoja nesrečna otročja leta, kakor tudi svojo mladost, popisuje sam v romanih „Jaques Vingtras“ in „L'insurgé“. Za časa cesarjev pisal je feljtone „chroniques“ za lista „Evenement“ in „Figaro“ in je začel tudi sam izdajati več listov, iz med kojih je najpoznatejši „La Rue“. Njegovi feljtoni izišli so pozneje v dveh zbirkah pod naslovom „Refractaires“ in „La Rue“. Jules Valles udeležil se je bojev za časa obleganja Pariza po Nemcih. Imenovan je bil tudi udom komune in se je kot tak potegoval za najekstremnejše njene sklepe. Ostal je v Parizu do konca ustanka, potem pa je pobegnil v London in od tam v Genf, kjer se je tudi nastanil. Ko se je pa bila leta 1880 dala amnestija, vrnil se je zopet v Pariz in je začel znova izdajati radikalen časopis, namreč „Cri du Peuple“, ki je bil prvič uže leta 1871. izšel.

— („Policija se bliža!“) Kake čudese da časih odina beseda „policija“ dela, o tem prepriča nas sledeči dogodek, ki se poroča iz Pariza. Pred nekolikimi dnevi začel je, tako se pripoveduje, uže na večer v neki ulici naenkrat kričati nepoznat mož, kar je pouzročilo, da se je okoli njega zbralo mnogo ljudi. „Ob vse sem prišel“, tako je vpil, „moji otroci nimajo uže dva dni nič jesti, bolje je, da storim temu konec!“ Na to potegne hipoma revolver iz žepa ter ga sproži v prsi, na kar se nezavesten zgrudi k tlam. Vzdignejo ga ter preneso v bližnjo hišo. Odpnejo mu obleko, srajca je vsa krvava in nesrečnež toliko da je še dihal. Eden izmed navzočih začne pobirati za ranjenega, rekoč, da je pripravljen, spraviti ga domov. Kar pride hišnik in zakliče: „Policija se bliža!“ Komaj sta ranjeni in nabiralec milodarov to slišala, skočila sta ter popihala jo, a sabo nista pozabila vzeti revolverja in nabrane denarja.

— (Obglavljenje nihilista.) V trdnjavi Schlüsselburg, kjer so sedanji čas največji politični zločinci zaprti, zvršili so te dni nad nihilistom Miškinom smrtno kazen. Ta bil je nekdaj eden glavnih vodij revolucionarne stranke in je bil uže pred kakimi osmimi ali desetimi leti obsojen v Sibirijo. Od tu posrečilo se mu je uiti. Uže je bil dospel do Vladivostoka in je stopil tu na nek ameriški ali angleški parnik, da bi bil odpljul v Ameriko, a prijeli so ga še o pravem času ter odvedli ga sedaj v ječo v Schlüsselburg, ker se jim je v Sibiriji premalo zavarovan zdel. Tu mu je pa ozka celica gotovo še manj ugajala nego delo v Sibiriji, kajti svojo nejevoljo je prav jasno

prosil požirka te priljubljene pijače. Na potovanji prišel je nekoč tudi v hišo svojega znanca, in ker je vedel, da mu ne bode dal v dar jabolčnika, pripovedoval mu je, da je zjutraj ustrelil velikega jelena ter da mu hoče povedati, kje leži žival, če mu dá pol dolarja. Ta zahteva zdela se je znancu začetkom prevelika; vender sta se konečno zjednila tako, da ima Indijan dobiti pol dolarja in vrč jabolčnika.

„Saj poznaš dolgi, močvirnati travnik na obali najbližje reke?“ vpraša Indijan.

„Da.“

„Poznaš tudi prostor, kjer stoji brst?“

„Da.“

„Pod njim leži jelen.“

Na to je odšel Indijan, in da je njegov znanec zastoj skušal iti po označeni poti, pač še ni treba posebno omenjati.

Čez jedno leto se zopet snideta in ogoljufani je se vé da zmiral in klet Indijana ter dejal, da bi bil pač z Indijani zadovoljen, če bi govorili vsaj polovico resnice.

„Ti mi delaš veliko krivico,“ odvrne Sam Hide; „ali nisi našel travnika?“

„Da.“

„Ali nisi videl brsta?“

„Da.“

„Nu, potem bodi potolažen, saj sem povedal dve resnici proti jedni laži!“

pokazal s tem, da je začel nekega dne na ondi nastavljenega častnika posodo metati in ga je tudi z okrožnikom zadal. Ker se ondi zaprti kaznenci sodijo po vojaških postavah, obsodili so ga za to, samo na sebi ne ravno zločinsko dejanje, k smrti in so ga takoj po obsodbi tudi vstrelili.

Domače stvari.

— (Visokodušen dar.) Nj. veličanstvo cesarica izročila je ob svojem odhodu iz Miramare pri c. kr. namestništvu v Trstu znatno svoto denarja z željo, naj bi se razdelil med ubogo v Grljano, Proseku, Kontovelji in Barkovljah po navšetu ondašnje duhovščine.

— (Potrjena pravila.) Visoko c. kr. ministerstvo notranjih zadev odobrilo je z odlokom z dne 18. t. m., št. 851, pravila akcijskega društva „Prvi narodni dom“ v Rudolfovom.

— (Imenovanja v Primorji.) Davkarski kontrolor gospod Anton Trobec imenovan je c. kr. davkarjem; davkarski pristav gospod Matija Bobelka imenovan je kontrolorjem; praktikant gospod Artur Pistotnik pa davkarskim pristavom.

— („Literarno-zabavni klub“) imel je prošlo soboto zvečer svoj jour-fixe v hotelu „pri Maliči.“ Sešlo se je okolo 20 gospodov članov. Predsedoval je g. ravnatelj Andr. Praprotnik, predaval pa je g. I. Tomšič. Gosp. predavatelj čital je zelo zanimljive črtice iz dnevnika učitelja Peharca, kateri opisuje, kdaj in kako so prišli prvokrat Francozi v Tržič, in nadaljuje dogodbe. Ker je berilo obširno, preloži se je polovica za naslednjo soboto. Potem pa je dodal g. Tomšič par smešnic iz tržiškega življenja, katere so vzbujale občno veselost. Zabava bila je ves večer zelo živahna, in gospodje člani ostali so v prijaznem pogovoru dolgo časa vkup.

— (Umrli) je dne 19. t. m. v splošni bolnici na Dunaji po daljšem bolehanju po južni Štajerski dobro znani in spoštovani okrajni zdravnik g. Karol Schleifer. Služboval je po raznih krajih južne Štajerske, in povsodi si je s svojo požrtvovalno umetnostjo za svoj poklic pridobil srca vsega prebivalstva. Blag mu spomin! — V soboto po noči umrl je tukaj po daljšem bolehanju g. Ivan Janesch, usnjár, hišni in zemljiški posestnik, v 68. letu svoje dobe.

— (Gosp. okr. sodniku Forstnerju) v Marbegu podelil se je povodom njegovega prostopa v pokoj naslov in značaj c. kr. deželne sodnije svetovalca. Občina Marbeg pa ga je imenovala častnim občanom.

— (Uradni sluge,) šolski sluge in jetničarji iz Kranjske, Štajerske in Koroške poslali so do Nj. veličanstva cesarja deputacijo, katera naj bi prosila zboljšanja plač. Nj. veličanstvo cesar vzprejel je dne 20. t. m. zelo prijazno deputacijo ter jej obljubil po mogočosti pomoči.

— (Gospod Gajšek,) knezoškofijski svetovalec in župnik na Dobrni, postal je dekan.

— (Obrtni nadzorniki.) Pred kratkim imenovani so bili trije novi obrtni nadzorniki, in sicer c. kr. stavbeni in strojevni inženir gospod Anton Suda, tehnični nadzornik gosp. Alojzij Menzel in tehnični kemik gosp. Oskar Polley. Slednji imenovan je nadzornikom za Primorsko in Dalmacijo s sedežem v Trstu.

— (Imenik) šolskih oblastev, ljudskih šol, učiteljev in učiteljic na Kranjskem. Uredil Jakob Praedika, profesor na c. kr. učiteljski. Založilo in izdalo „Slovensko učiteljsko društvo“ v Ljubljani. V Ljubljani, 1885 v m. 8°. Natiskal Jos. Rudolf Milic. (Tako zove se, kakor smo uže omenili, ravnokar izšla, sto strani obsejajoča knjižica, katera nam prav dobro razvrščeno podaje popolen pregled kranjskega učiteljskega osebja.) Najprej podaje osebje pri osrednjem šolskem oblastvu, potem deželna šolska oblastva, izpraševalno komisijo za splošne ljudske in meščanske šole, deželno šolsko nadzorstvo, izobraževališče za učitelje z moško vadnico, izobraževališče za učiteljice z žensko vadnico, potem pa učiteljsko osebje po raznih šolskih okrajih. Pri vsakem učitelju je povedano kje in kdaj se je narodil in kdaj službuje, pri šoli pa je povedano, kolika je plača; razen tega pa je pri vsakem kraju, kjer je šola, tudi povedana slednja

pošta. Na konci knjižice dodan je najprej imenik šolskih okrajev po abecednem redu, potem pa imenik učiteljev in učiteljic po abecednem redu. Gotovo bode vsakdo radostno posegel po tej uže dolgo pogrešani knjigi in hvaležen bode g. Praediki za njegov obili trud, katerega je imel s sestavo tega imenika. Cena knjižice je 60 kr., s pošto 65 kr. Dobiva se pri predsedniku učiteljskega društva, gosp. Andr. Praprotniku, in uredniku „Vrtca“, g. Ivanu Tomšiču. Prav toplo priporočajoči to knjižico v obilo naročanje, izražamo iskreno željo, da bi g. Praedika tudi kmalu lotil se sestave imenika učiteljev po slovenski Štajerski in Koroški. Veliko bi si zaslužil hvaležnost.

— (Iz Kopra) se poroča, da so se tam pokazale kozé, da je umrlo uže več oseb.

— (Goriški mestni zastop) je v svoji slednji seji sklenil zidati novo topničarsko vojašnico. Troški bodo znašali okolo 16000 gld.

— (Novo društvo.) V Ptuj ustanovilo se je novo društvo: „Slovensko katoliško politično društvo Pozor.“ Dne 2. t. m. ima svoj prvi občni zbor, katerega se bode udeležil tudi deželni in državni poslanec za ptujske kmetske občine, gosp. Božidar Raič.

— (Zahvala.) Vsem, kateri so pri veselici, dne 15. svečana t. l. osnovani v korist revnih šolskim otrokom, blagovolili sodelovati pri petji in deklamacijah, kakor tudi vsem domačim in tujim udeležencem te veselice ter so s svojimi obilnimi darovi pripomogli k lepemu dohodku, izrekam v svojem in v imenu revne šolske mladine najtoplejšo zahvalo. Krajni šolski svet na Colu dne 21. svečana 1885. Leopold Punčuh, predsednik in učitelj.

Telegrami „Ljubljanskemu Listu.“

Budimpešta, 23. februarja. Državni zbor je sprejel preustrojbo gorenje zbornice po imenskem glasovanju s 233 proti 157 glasom kot podstavo k specialni debati ter zavrgel vse protipredloge.

Berolin, 22. februarja. Komisija zapadno-afriške konference zvršila je včeraj svoje posvetovanje ter potrdila po Lambremontu o vseh po konferenci rešenih vprašanih sestavljen zapisnik. V ponedeljek in torek vrši se zopet seja, v teku tedna se pričakuje konec konference.

Bruselj, 21. februarja. Stanley je popoldne sim prišel; kralj vzprejel ga je v avdijenci. „Mouvement Geographique“ priporoča, da bode Stanley imenovan glavnim guvernerjem Kongo-držav.

Telegrafično borzno poročilo

z dne 23. februarja.

Jednotni drž. dolg v bankovcih	83.60
„ „ „ srebro	84.10
Zlata renta	107.30
5% avstr. renta	99.40
Delnice narodne banke	866.—
Kreditne delnice	306.—
London 10 lir sterling	124.25
20 frankovec	9.80
Cekini c. kr.	5.81
100 drž. mark	60.50

Tujci.

Dne 12. februarja.

Pri Maliči: Müller, trgovec, in Meissner, trg. potov., z Dunaja. — Behofschitz, trg. potov., iz Linca. — Bolle, tajnik, iz Ludwigsbusta. — Moser, posestnik hotela, iz Beljaka. — Pichler, trgovec, iz Möllbrückena. Pri Slonu: Czerny, nadzornik; Eisert, trgovec; Gsund, trg. potov., in Raimann, trg. potov., s soprogo, z Duaja. — Vitez Luschn, beležniški kandidat, iz Müllstadta. — Janscha, trgovec, z Reke.

Umrli so:

Dne 21. februarja. Ana Košir, krznarjeva vdova, 67 l., Karlovska cesta št. 7, prsna vodenica. — Marija Šafec, kolarjeva soproga, 66 l., Vegove ulice št. 9, opešanje. — Janez Janesch, hišni posestnik in usnjarski fabrikant, 68 l., Sv. Petra cesta št. 10, pohabljenje podtrebušnih organov.

Srečke

z dne 21. februarja.

Dunaj:	90	28	37	68	52.
Gradec:	17	87	30	46	60.

Tržne cene.

V Ljubljani, 21. februarja.

Hektoliter banaške pšenice velja 7 gld. 25 kr., domače 6 gld. 83 kr.; reš 5 gld. 53 kr.; ječmen 5 gld. 20 kr.; oves 3 gld. 25 kr.; ajda 4 gld. 71 kr.; proso 5 gld. 86 kr.; turšica 5 gld. 53 kr.; 100 kilogramov krompirja 3 gld. 20 kr.; leča hektol. po 8 gld. — kr., bob 8 gld., fižol 8 gld. 50 kr. — Goveja mast kilo po 94 kr., salo po 82 kr., špeh po 52 kr., prekajen pa 66 kr., maslo (sirovo) 85 kr., jajce 2 1/2 kr.; liter mleka 8 kr., kilo govejega mesa 64 kr., telečjega 64 kr., svinjini 52 kr., drobniško po 36 kr. — Piške po 50 kr., golob. 18 kr.; 100 kilo sena 1 gld. 96 kr., slame 1 gld. 78 kr. Seženj trdih drv 8 gld. 40 kr.; mehkih 5 gld. 60 kr. — Vino, rudeče, 100 litrov (v skladišči) 24 gld., belo 20 gld.

Meteorološko poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mokrina v mm
21. febr.	7. zjutraj	729.46	4.4	zpd. sl.	obl.	
	2. pop.	732.21	9.8	jzpd. sl.	„	0.00
	9. zvečer	734.69	5.8	zpd. sl.	„	
22. febr.	7. zjutraj	737.70	0.6	vzh. sl.	obl.	
	2. pop.	743.34	2.0	„	„	0.00
	9. zvečer	743.98	0.4	„	„	

Kufirajo (Fächerplisse) se za ženske obleke

vsakovrstno blago, jeden meter visoka in pet metrov široka krila po 2 gld., lepo, trajno in hitro. — Izdelujejo se tudi obleke za dame v mestu in na deželi fino in po ceni pri B. Grum, Vegove ulice št. 8, dvorišče, zadnja vrata na levo. (19) 3—2

Piccolijeva esenca za želodec

od G. Piccolija, lekarja v Ljubljani,

kakor je razvidno iz pismenih zahval in zdravniških svetočeb, koje so bile izviditelju te esence vposlane, ozdravila želodečne in podtrebušne bolezni, grizo v črevesu, krče, želodečno in premenljivo mrzlico, zabasane telesa, zlato žilo, zlatenico, trganje po glavi i. t. d. in je najboljšo sredstvo za glistova deca.

Stekleničica 10 kr. V škatuljah po 12 stekleničic vposila izviditelj to esenco proti povzetji zneska 1 gold. 36 kr. Pri večjem nakupu dovoljuje se primeren rabat. (104) 15—10

V našem založništvu je izšlo:

Odkritje Amerike.

Predelal H. Majar.

Trije deli — 436 strani, 8°. Vsi trije zvezki v platno skupaj vezani 1 gld. 60 kr., po pošti 10 kr. več; posamični zvezki pa po 60 kr., oziroma po pošti 65 kr.

O tej knjigi piše prvi naš leposlovni list „Ljubljanski Zvon“:

„Lep dar slovenski mladini. Vsak prijatelj naše mladine in književnosti naše bode za tegadel hvaležen franciskanskemu patru Hrizogonu Majarju, da je lepo knjigo Campejevo priredil slovenski mladini. Te dni je prišla na svetlo v Ljubljani pri Bambergu in ves naslov jej je: „Odkritje Amerike.“ Predelal H. Majar. Poučno zabavna knjiga v treh delih o I. Kolumbu, II. Kortesu, III. Pizaru. Papir je, kakor se taki knjigi spodobi, močan, tisk lep, pravilen in razločen, vsa vnanja oblika prijetna in prikupljiva in tudi cena blizu 30 tiskovnih pol obsežni, trdno v platno vezani knjigi ne previsoka. Ako se ozremo po naši književnosti, pritegniti moramo, da razven Ciglar-Tomšičeve „Sreče v nesreči“ ne poznamo knjige, ki bi tako prijala mladim slovenskim bralcem, kakor Majarjevo „Odkritje Amerike.“ Preverjeni smo, da se ta lepa knjiga skoro udomači po slovenskih hišah in šolskih knjižnicah.“

Dobiva se pri

Ign. pl. Kleinmayr & Fed. Bambergu
v Ljubljani.